

Dominika Alexandra Hrňová
Oponentský posudek
vypracoval Daniel Pitín

v Praze 8.6. 2020

Když mne Dominika Hrňová oslovila, abych přijal oponenturu její diplomové práce, netušil jsem, že se to odehraje pouze formou on-line sdílených jpg obrázků. Důvodem byla vzdálenost jejího ateliéru na Moravě a následně karanténa. Toto kritérium zmiňuji proto, že mi chyběl důležitý moment vnímání obrazu v jeho fyzické podobě. Snad se mi podaří vidět díla naživo a svůj názor doplním dodatečně.

Nicméně si myslím, že jsme s Dominikou našli způsob, jak o její tvorbě komunikovat. Zpočátku mi přišla její práce trochu koncepčně složitá, míchaly se v ní různé obecné kulturní odkazy a znaky s částečným osobním pohledem na své bezprostřední okolí. Tyto malířské “mozaiky”, myslím, nesvědčily jejímu stylu práce, který je založen spíše na zkratkovitém zachycení postav pomocí malířského gesta. Jako podstatné se ukazuje důraz na vystižení charakteru osobností, které autorka zobrazuje. Tento způsob má dlouhou tradici v dějinách malířství a v současnosti s ním pracují mimo zmíněných Chantal Joffe, Alice Neel, také Dana Schutz, nebo Elizabeth Peyton.

Moje intervence vedla Dominiku ke zjednodušení námětu, koncentraci na jednodušší kompozici. Samotný portrét a hledání své identity skrze něj mi přišel dostatečně nosným tématem. Tento přechod, který ve své oponentuře sama charakterizuje jako cestu z velkého světa zpět do rodinného kruhu, nakonec pozitivně ovlivnil její tvorbu, ale potřeboval čas, aby dozrál.

Dominika pracuje velmi osobitě, sama má velkou schopnost sebereflexe a přijímá pozitivně kritiku své práce. Umí se soustředit po delší dobu na jedno téma a to rozpracovávat. Jako pozitivní vnímám také moment koncentrace na své bezprostřední okolí a jeho kulturní tradice. Jako všichni malíři a malířky se musí vyvarovat sklonům k mechančnosti jejího malířského podání. Tento rychlý způsob práce vyžaduje důkladnou selekci toho, co bude nakonec vybráno.

Její obrazy mají sílu osobitosti a viditelné nadání pro lehkou malbu až skicovitost. Tato cesta může přinášet z dlouhodobé perspektivy určité potíže, když se malířské gesto vyprázdňuje a stává se manýrou. Proto bych doporučil pracovat spíše než s fotografickou předlohou s živým modelem, který by mohl dodat jejím obrazům ještě další chybějící vrstvu. Tou by podle mého názoru mohla být větší konkrétnost, životnost a plasticita jednotlivých postav.

Navrhuji, prospěla výborně.

Daniel Pitín